

Teismo praktikos rinkinys

GENERALINIO ADVOKATO
YVES BOT IŠVADA,
pateikta 2016 m. sausio 14 d.¹

Byla C-511/14

**Pebros Servizi Srl
prieš
Aston Martin Lagonda Ltd**

(Tribunale civile di Bologna (Bolonijos civilinių bylų teismas, Italija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą)

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą — Teismų bendradarbiavimas civilinėse ir komercinėse bylose — Reglamentas (EB) Nr. 805/2004 — Neginčytinų reikalavimų Europos vykdomasis raštas — Pažymėjimo išdavimas — Administracinė procedūra arba teismo procesas“

I – Įvadas

1. 2004 m. balandžio 21 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 805/2004, sukuriantis neginčytinų reikalavimų Europos vykdomąjį raštą², buvo priimtas siekiant sukurti vieną Europos teisingumo erdvę civilinės ir komercinės teisės srityje. Pagal šį reglamentą leidžiama netaikyti egzekvatorios procedūros neginčytiniams reikalavimams, nustatytiems teismo sprendimu, ir, vadovaujantis abipusio pripažinimo principu, ją pakeisti kilmės valstybės narės teismo atliekamu patvirtinimo mechanizmu, kurį pritaikius, siekiant įvykdyti taip patvirtintą teismo sprendimą, tą sprendimą galima laikyti Europos vykdomuoju raštu, išduotu valstybėje narėje, kurioje prašoma tą sprendimą vykdyti.

2. Būtent taikydamas šią naują patvirtinimo procedūrą *Tribunale civile di Bologna* (Bolonijos civilinių bylų teismas) pateikė prejudicinį klausimą dėl sąvokos „neginčytinas reikalavimas“, siekdamas išsiaiškinti, ar šią sąvoką reikia suprasti vadovaujantis valstybių narių teise, ar, atvirkščiai, tai yra savarankiška Sąjungos teisės sąvoka.

3. Šis teismas 2014 m. sausio 22 d. sprendimu – jis nebuvo apskūstas ir tapo galutinis – iš *Aston Martin Lagonda Ltd* ir kitų bendrovių priteisė *Pebros Servizi srl* tam tikrą sumą su palūkanomis ir bylinėjimosi išlaidas.

4. Nors *Aston Martin Lagonda Ltd* buvo informuota apie jai iškeltą bylą ir jai buvo sudarytos galimybės dalyvauti ją nagrinėjant, šios bendrovės atstovai į teismą neatvyko, taigi procesas vyko jai nedalyvaujant.

1 — Originalo kalba: prancūzų.

2 — OL L 143, p. 15; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 19 sk., 6 t., p. 243.

5. Remdamasi šiuo sprendimu *Pebros Servizi Srl* 2014 m. spalio 14 d. paprašė išduoti Europos vykdomąjį raštą pagal Reglamentą Nr. 805/2004, siekdama, kad būtų pradėtas vykdymo procesas ir įvykdytas jos reikalavimas. Kadangi *Tribunale civile di Bologna* (Bolonijos civilinių bylų teismas) abejoja, ar šis reglamentas taikytinas, nes pagal Italijos teisę tuo atveju, kai sprendimas priimamas už akių (*in contumacia*), tai nereiškia reikalavimo pripažinimo, jis nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šį prejudicinį klausimą:

„Ar priimant teismo sprendimą už akių (nedalyvaujant vienai šaliai), kuris nepalankus procese nedalyvavusiai šaliai, kai pastaroji aiškiai nenurodė neprieštaraujanti reikalavimams, turi būti nusprendžiama, ar toks elgesys per procesą reiškia reikalavimų neginčijimą, kaip tai suprantama pagal Reglamentą Nr. 805/2004, pagal nacionalinę teisę, kai pagal nacionalinę teisę nepripažįstamas neginčytino reikalavimo pobūdis, o gal nepalankus teismo sprendimas, priimtas už akių arba nedalyvaujant šaliai, vien dėl savo pobūdžio pagal Sąjungos teisę reiškia reikalavimų neginčijimą, todėl, neatsižvelgiant į nacionalinio teismo vertinimą, turi būti taikomas Reglamentas Nr. 805/2014?“

6. Italijos vyriausybė teigia, kad šis klausimas nepriimtinas, ir ginčija *Tribunale civile di Bologna* (Bolonijos civilinių bylų teismas) teismo statusą, kaip tai suprantama pagal SESV 267 straipsnį. Šios vyriausybės teigimu, procedūra, kurios šis teismas laikėsi, kai turėjo priimti sprendimą dėl prašymo pripažinti teismo sprendimą Europos vykdomuoju raštu, neatitinka objektyvių kriterijų, pagal kuriuos ją galima laikyti teismo veiklos vykdymu, ir labiau panaši į išimtinai administracinio pobūdžio procedūrą arba tiksliau – į ypatingosios (ne ginčo) teisenos procesą.

7. Taigi pirmiausia Teisingumo Teismas turi atsakyti, ar turi jurisdikciją priimti sprendimą dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą. Kadangi neginčijama, kad *Tribunale civile di Bologna* (Bolonijos civilinių bylų teismas) pagal vykdomas funkcijas yra teismas, tai, ar Teisingumo Teismas turi jurisdikciją, priklauso nuo to, ar patvirtinimo procedūrą reikia laikyti išimtinai administracinio pobūdžio procedūra, ar vis dėlto jai būdingas ir teisminis aspektas.

8. Šioje išvadoje – joje dėmesį sutelksiu į šį klausimą – teigsiu, kad tuo atveju, kai kilmės valstybės narės teismui pateikiamas prašymas išduoti pažymėjimą dėl Europos vykdomojo rašto, jį reikia laikyti veikiančiu ne tik kaip administracinę instituciją, nenagrinėjanti ginčo, bet vykdančiu ir teismine funkcija, ir tuo remdamasis padarysiu išvadą, kad Teisingumo Teismas turi jurisdikciją priimti sprendimą dėl šio prašymo priimti prejudicinį sprendimą.

II – Vertinimas

9. Teisingumo Teismo bendradarbiavimo su nacionaliniais teismais priemonė, kurią taikant Teisingumo Teismas nacionaliniams teismams teikia Sąjungos teisės išaiškinimą, būtiną pastariesiems priimant sprendimą dėl nagrinėjamų ginčų, t. y. SESV 267 straipsnyje įtvirtinta procedūra, pagal nustatytą taisyklę yra „dviejų teismų“ procedūra, kuri padeda suformuluoti sprendimą, kuriuo užtikrinamas vienodas Sąjungos teisės taikymas. Kaip nurodyta pačiame SESV 267 straipsnyje, į Teisingumo Teismą gali kreiptis tik nacionaliniai teismai.

10. Siekdamas įvertinti, ar prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusi institucija yra teismas, Teisingumo Teismas sukūrė būdą tai nustatyti, kurį taikant atsižvelgiama į aplinkybių visumą, t. y. į tai, koks teisinis institucijos pagrindas, ar ji yra nuolatinė, ar jos jurisdikcija yra privaloma, ar jos procesas grindžiamas rungimosi principu, ar atitinkama institucija taiko teisės normas ir ar ji yra nepriklausoma³.

3 — Žr. neseniai priimtą Sprendimą *Consorti Sanitari del Maresme* (C-203/14, EU:C:2015:664, 17 punktą ir jame nurodyta teismo praktika).

11. Be to, prašymą priimti prejudicinį sprendimą turi pateikti teismas, kuris iš esmės nagrinėja ginčą, kurį turi išspręsti. Pagal nusistovėjusią teismo praktiką nacionaliniai teismai gali kreiptis į Teisingumo Teismą tik nagrinėdami ginčą ir turėdami priimti sprendimą pagal teisiniu sprendimui priimti skirtą procedūrą⁴.

12. Pradedant Nutartimi *Borker*⁵, kurioje Teisingumo Teismas konstatavo, kad į jį negali kreiptis advokatų taryba, priimanti sprendimą ne dėl ginčo, kurį pagal teisės aktus turi išspręsti, bet dėl prašymo išduoti deklaraciją dėl ginčo tarp advokato ir kitos valstybės narės teismų, ši praktika buvo ne kartą patvirtinta.

13. Nutartyje *Greis Unterweger*⁶ Teisingumo Teismas nutarė, kad į jį negali kreiptis finansinių pažeidimų konsultacinė komisija, kuri teikia nuomones vykstant administracinei procedūrai, o ne nagrinėja ginčus⁷.

14. Vėliau Sprendime *Job Centre*⁸ Teisingumo Teismas nustatė dvi nuolatinės savo praktikos gaires.

15. Pirmoji gairė, vadovaujantis anksčiau priimtais sprendimais, grindžiama tuo, kad Sąjungos teisės savarankiškai sąvokai „teismas“ pradėtas taikyti funkcinis kriterijus, susijęs su „prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusios institucijos veiklos pobūdžiu“. Šiame sprendime Teisingumo Teismas konstatavo, kad neturi jurisdikcijos atsakyti į prejudicinius klausimus, pateiktus Italijos teismo, sprendžiančio dėl prašymo patvirtinti bendrovės įstatus, ir pažymėjo, kad prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, sprenddamas dėl tokio prašymo, „vykdo neteisminę funkciją, kuri, be kita ko, kitose valstybėse narėse priskirta administracinėms institucijoms“⁹, ir „veikia kaip administracinė institucija, kartu neturinti nagrinėti ginčo“¹⁰. Taigi sąvoka „teismas“ neatsiejama nuo ginčo egzistavimo, ir į Teisingumo Teismą gali kreiptis tik teismas, kuris priima sprendimą vykdydamas savo teisminę veiklą.

16. Antroji gairė susijusi su nustatyta išimtimi tuo atveju, kai neteisminę funkciją vykdančio teismo priimtas sprendimas apskundžiamas. Teisingumo Teismas, konstatavęs, kad neturi jurisdikcijos atsakyti į teismo, nagrinėjančio prašymą dėl įstatų patvirtinimo, pateiktą klausimą, iš tiesų yra pažymėjęs, kad „[t]ik jei asmuo, pagal nacionalinės teisės aktus turintis teisę pateikti prašymą dėl patvirtinimo, apskundžia sprendimą atmesti šį prašymą <...>, galima manyti, kad teismas, į kurį kreiptasi, vykdo <...> teisminę funkciją, t. y. gali panaikinti teisės aktą, kuriuo pažeidžiama pareiškėjo teisė“¹¹. Ši išimtis suteikia puikią galimybę vėlesniame etape vėl paprašyti Teisingumo Teismo bendradarbiauti, jeigu nacionaliniame teisme kiltų Sąjungos teisės aiškinimo klausimas.

4 — Žr. nutartis *Borker* (138/80, EU:C:1980:162, 4 punktas) ir *Greis Unterweger* (318/85, EU:C:1986:106, 4 punktas); sprendimus *Job Centre* (C-111/94, EU:C:1995:340, 9 punktas), *Victoria Film* (C-134/97, EU:C:1998:535, 14 punktas), *Salzmann* (C-178/99, EU:C:2001:331, 14 punktas), *Lutz ir kt.* (C-182/00, EU:C:2002:19, 13 punktas), *Standesamt Stadt Niebiüll* (C-96/04, EU:C:2006:254, 13 punktas) ir *Roda Golf & Beach Resort* (C-14/08, EU:C:2009:395, 34 punktas), taip pat nutartis *Amiraike Berlin* (C-497/08, EU:C:2010:5, 17 punktas) ir *Bengtsson* (C-344/09, EU:C:2011:174, 18 punktas).

5 — 138/80, EU:C:1980:162.

6 — 318/85, EU:C:1986:106.

7 — 4 punktas.

8 — C-111/94, EU:C:1995:340.

9 — 11 punktas.

10 — Ten pat.

11 — Ten pat.

17. Tad Sprendime *Roda Golf & Beach Resort*¹² Teisingumo Teismas konstatavo, kad turi jurisdikciją atsakyti į prejudicinius klausimus dėl Reglamento (EB) Nr. 1348/2000¹³ taikymo srities, remdamasis tuo, kad, skirtingai nei kancleris, kuriam pateiktas prašymas įteikti pagal šį reglamentą ir kuris veikia kaip administracinė institucija, kartu neturinti nagrinėti ginčo, teismas, kuris turi priimti sprendimą dėl skundo dėl minėto kanclerio atsisakymo patenkinti prašymą įteikti, nagrinėja ginčą ir vykdo teisminę funkciją¹⁴.

18. Prie šių dviejų Sprendime *Job Centre*¹⁵ nustatytų gairių naujausioje Teisingumo Teismo praktikoje dėl Sąjungos teisės aktų, priimtų teismų bendradarbiavimo civilinėse bylose srityje, buvo pridėta nauja gairė, pagal kurią sąvoka „priimti sprendimą“, kaip ji suprantama pagal SESV 267 straipsnio antrą pastraipą, aiškinama plačiai. Sprendime *Weryński*¹⁶ dėl Reglamento (EB) Nr. 1206/2001¹⁷ išaiškinimo, konstatavęs, kad platus šios sąvokos aiškinimas „leis išvengti [situacijos, kai negalima išaiškinti] daugelio procesinių klausimų <...>“¹⁸, Teisingumo Teismas nusprendė, kad minėta sąvoka apima „visą teismo sprendimo priėmimo procesą, įskaitant visus klausimus dėl proceso išlaidų atlyginimo“¹⁹.

19. Vadovaudamasis šia praktika Teisingumo Teismas Sprendime *Fahnenbrock ir kt.*²⁰ pripažino turįs jurisdikciją priimti sprendimą dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą, kuris buvo susijęs su Reglamento (EB) Nr. 1393/2007²¹ išaiškiniu ir buvo pateiktas labai ankstyvame ginčo etape, prieš tai, kai apie ieškinį buvo pranešta atsakovui²².

20. Pripažinęs, kad turi jurisdikciją ankstyvame ginčo etape, Teisingumo Teismas susiduria su klausimu dėl galutinio ginčo etapo, nes jeigu teismo sprendimas jau priimtas, pažymėjimo dėl Europos vykdomojo rašto išdavimo procedūra turi būti baigta, kad šis sprendimas galėtų judėti Europos teisingumo erdvėje. Ar ši procedūra administracinė, ar teisminė?

21. Prieš atsakant į šį klausimą pirmiausia pažymėtina, kad teismo sprendimo pripažinimo Europos vykdomuoju raštu procedūra, mano nuomone, pagal Sąjungos teisę neabejotinai turi būti kvalifikuojama savarankiškai, atsižvelgiant į tai, kad šios teisės nuostatose nustatyta atskira procedūra, nepaisant to, kad Reglamente Nr. 805/2004 išlaikoma valstybių narių proceso autonomija, visų pirma, kai kalbama apie dokumentų įteikimo būdus.

22. Remiantis Reglamento Nr. 805/2004 6 straipsnio 1 dalies tekstu šio klausimo išspręsti neįmanoma, nes šioje nuostatoje numatyta, kad prašymas dėl patvirtinimo pateikiamas kilmės valstybės narės teismui, ir nepatikslinama, koks šio teismo struktūrinis padalinys yra kompetentingas jį nagrinėti.

23. Nagrinėjama patvirtinimo procedūra iš pirmo žvilgsnio turi administracinį aspektą, nes ją atliekant pildomas Reglamento Nr. 805/2004 I priede pateiktas blankas, be kita ko, nurodoma kilmės valstybės narė, teismo pavadinimas, pagrindinė reikalavimo suma ir palūkanos, išlaidų suma ir t. t. Taigi vis dėlto ar ji turi ir teisminį aspektą? Manau, galima atsakyti teigiamai dėl kelių argumentų.

12 — C-14/08, EU:C:2009:395.

13 — 2000 m. gegužės 29 d. Tarybos reglamentas dėl teisminių ir neteisminių dokumentų civilinėse arba komercinėse bylose įteikimo valstybės narėse (OL L 160, p. 37; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 19 sk., 1 t., p. 227).

14 — Šio sprendimo 37 punktą.

15 — C-111/94, EU:C:1995:340.

16 — C-283/09, EU:C:2011:85.

17 — 2001 m. gegužės 28 d. Tarybos reglamentas dėl valstybių narių teismų tarpusavio bendradarbiavimo renkant įrodymus civilinėse ar komercinėse bylose (OL L 174, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 19 sk., 4 t., p. 121).

18 — Šio sprendimo 41 punktą.

19 — Minėto sprendimo 42 punktą.

20 — C-226/13, C-245/13, C-247/13 ir C-578/13, EU:C:2015:383.

21 — 2007 m. lapkričio 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas dėl teisminių ir neteisminių dokumentų civilinėse arba komercinėse bylose įteikimo valstybės narėse („dokumentų įteikimas“) ir panaikinantį Reglamentą Nr. 1348/2000 (OL L 324, p. 79).

22 — Šio sprendimo 30 ir 31 punktai.

24. Pirmasis argumentas susijęs su tuo, kad taikant Reglamente Nr. 805/2004 numatytą patvirtinimo procedūrą didelė reikšmė teikiama minimalioms procesinėms garantijoms – tai yra esminis reikalavimas taikant šią priemonę.

25. Šiuo klausimu pažymėtina, kad Reglamento Nr. 805/2004 3 straipsnio 1 dalyje pateikiama neginčytino reikalavimo apibrėžtis apima ne tik atvejus, kai skolininkas „aiškiai“ su juo sutiko autentiškame dokumente arba „pripažinimu ar susitarimu, <...> kuris buvo sudarytas teisme“, bet ir galimus atvejus, kai skolininkas su reikalavimu sutiko „tyliai“ – nagrinėjant bylą teisme niekada jam neprieštaravo arba nedalyvavo ar jam nebuvo atstovaujama teismo posėdyje dėl šio reikalavimo, kuriam iš pradžių prieštaravo.

26. Atsižvelgiant į pavojų, kurį kelia toks skolininko tylos interpretavimas, kai ši tyla nukrepiama prieš skolininką ir vertinama kaip reikalavimo pripažinimo forma, Reglamente Nr. 805/2004 nustatytas reikalavimas laikytis minimalių procesinių garantijų, kad būtų apsaugota teisė į gynybą. Šios garantijos susijusios ne tik su ieškinio įteikimo būdais, kurie šiame reglamente suskirstyti į dvi pagrindines kategorijas – su skolininko patvirtinimu, kad gavo šį dokumentą, arba be tokio patvirtinimo, – bet ir su informacija, pateikiama minėtame dokumente, nes skolininkas turi būti informuotas apie reikalavimą ir jo užginčijimo tvarką.

27. Nors iš esmės draudžiama sprendimą pripažinti Europos vykdomuoju raštu, jeigu šių minimalių reikalavimų nesilaikoma, Reglamente Nr. 805/2004 numatyti būdai ištaisyti šią situaciją, jeigu teismo sprendimas įteikiamas laikantis šių reikalavimų ir jeigu skolininkas, nors ir turėjęs galimybę ginčyti šį sprendimą ir reikalauti, kad jis būtų visapusiškai peržiūrėtas, jo neapskundė²³. Į minimalių reikalavimų nesilaikymą taip pat galima neatsižvelgti, jeigu skolininko elgesys per teismo procesą įrodo, kad jis asmeniškai gavo dokumentą, kuris turėjo būti įteiktas, laiku ir galėjo pasiruošti gynybai²⁴.

28. Galiausiai, net jeigu skolininkui pranešama apie jam iškeltą bylą, įteikiant ieškinį pagal Reglamento Nr. 805/2004 13–17 straipsniuose išdėstytus minimalius reikalavimus, šio reglamento 19 straipsnio 1 dalyje numatyta, kad a ir b punktuose nurodytais atvejais teismo sprendimas Europos vykdomuoju raštu gali būti pripažįstamas tik tuo atveju, jeigu pagal kilmės valstybės narės teisės aktus skolininkui suteikiama teisė prašyti teismo peržiūrėti tokį sprendimą.

29. Nesvarbu, ar tai yra pradinis šių minimalių reikalavimų laikymosi peržiūros etapas, ar galutinis sąlygų, reikalingų siekiant ištaisyti jų nesilaikymo sukeltą problemą, tikrinimas, Reglamente Nr. 805/2004 nustatyti įvairūs tikrinimai, be kita ko, susiję su ieškinio arba teismo sprendimo įteikimo būdais, skolininko elgesio per teismo procesą vertinimu ir jo gautos informacijos apie apskundimo galimybes ir sąlygas apimtimi. Kilmės valstybės narės teismas turi išnagrinėti, ar ankstesnis teismo procesas buvo teisėtas, nes, jeigu jis būtų neteisėtas, būtų pažeistos atsakovo teisės. Galiausiai teismo atliekama peržiūra pažymėjimo išdavimo etape pagal savo pobūdį nesiskiria nuo teismo pobūdžio tikrinimų, kuriuos jis turi atlikti prieš priimdamas sprendimą, visų pirma kai taikydamas nacionalinės teisės normas ir laikydamasis proceso autonomijos principo tikrina, ar skolininkui buvo tinkamai pranešta apie ieškinį.

30. Be to, be šios peržiūros, susijusios su teismo procesu kilmės valstybėje narėje, Reglamente Nr. 805/2004 numatyta ir peržiūra, susijusi su reikalavimo pobūdžiu, siekiant patikrinti, ar jis patenka į šio reglamento taikymo sritį, su jo neginčytinumu, kilmės valstybės narės teismo jurisdikcija²⁵, teismo sprendimo vykdytinumu ir atitinkamais atvejais su skolininko nuolatine gyvenamąja vieta²⁶. Galiausiai išduodant pažymėjimą atliekami įvairūs išsamūs vertinimai, kuriuos apima reali teismo peržiūra.

23 — Šio reglamento 18 straipsnio 1 dalis.

24 — Šio reglamento 18 straipsnio 2 dalis.

25 — Minėto reglamento 6 straipsnio 1 dalies b punktas.

26 — Reglamento Nr. 805/2004 6 straipsnio 1 dalies d punktas.

31. Antrasis argumentas susijęs su tuo, kad Europos vykdomojo rašto pažymėjimo išdavimas negali būti skundžiamas. Kadangi taikant įprastus apskundimo būdus teismui, kuris priima sprendimą vykdydamas savo teismines funkcijas, vėliau nesuteikiama galimybė kreiptis į Teisingumo Teismą dėl to, kad veikla nepripažįstama teismine, Teisingumo Teismas gali netekti galimybės priimti sprendimą dėl Reglamento Nr. 805/2004 aiškinimo arba bent jau Teisingumo Teismo dalyvavimas gali būti pavėluotas arba pasunkėti.

32. Trečiasis argumentas grindžiamas teismo praktikoje paprastai plačiai suprantama sąvoka „teismo pobūdžio sprendimui priimti skirta procedūra“. Nors patvirtinimo procedūra atliekama po to, kai ginčas išsprendžiamas teismo sprendimu, kuriuo baigiamas procesas kilmės valstybės narės teisme, nepatvirtinus šio sprendimo, nebūtų galima pasinaudoti visomis galimybėmis, nes jis dar nebūtų tinkamas laisvai judėti Europos teisingumo erdvėje. Tuo remiantis pažymėjimo išdavimo procedūra panašesnė ne į atskirą išankstinį, o į galutinį teismo proceso etapą, reikalingą, kad teismo sprendimas, pripažintas Europos vykdomuoju raštu, būtų be trūkumų.

33. Taigi siūlau Teisingumo Teismui priimti sprendimą, kuris jau buvo pasirinktas 2015 m. gruodžio 17 d. priimtame Sprendime *Imtech Marine Belgium*²⁷. Į Teisingumo Teismą konkrečiai buvo kreiptasi dėl klausimo, ar Reglamento Nr. 805/2004 6 straipsnį reikia aiškinti taip, kad pripažinimas Europos vykdomuoju raštu yra teismo aktas, taigi jį priima tik teismas, ir Teisingumo Teismas iš tiesų nusprendė, kad tai pripažinti „turi būti pavesta tik teismui“²⁸, nes jis „atlieka Reglamente Nr. 805/2004 nustatytą reikalavimų teisminę peržiūrą“²⁹.

III – Išvada

34. Atsižvelgdamas į tai, kas išdėstyta, siūlau Teisingumo Teismui pripažinti, kad jis turi jurisdikciją priimti sprendimą dėl *Tribunale civile di Bologna* (Bolonijos civilinių bylų teismas) pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą.

27 — C-300/14, EU:C:2015:825.

28 — 50 punktas.

29 — 46 punktas.